

TALAL, ADIBIN SIN

TALAL, ADIBIN SIN

tag.global

tag-multimedia@tag.global

Hašemitska Kraljevina Jordan - Nacionalna biblioteka

CIP Katalogizacija u publikaciji (2020/11/4989)

Autor snosi punu pravnu odgovornost za sadržaj svog djela i ovo djelo ne izražava mišljenje Odjela nacionalne biblioteke ili bilo koje druge vladine agencije.

Talal sin Adibin

Talal Abu-Ghazaleh za prevod, distribuciju i objavljivanje

Prvo izdanje 2020.

Broj stranica (44)

Međunarodni standardni broj

ISBN 978-9957-559-58-8

Preveo, Džemo Ahmed Redžematović

Vama, dragi moji,

Djetinjstvo je lijepo; većinu tog doba provodimo u zabavi i igri, ali je to dragocjena pozornica koja se nikad više ne vraća.

Tokom djetinjstva crtamo svoje snove za budućnost i donosimo odluke: ili prenesemo energiju stvaranju naših snova ili bezbrižnog sanjarenja bez ostvarenja. Ako uzmemo drugi izbor, nećemo pronaći mjesto na brodu uspjeha da nas s ostalim marljivim ljudima odveze u zemlju slave.

Dragi čitaoci,

Ova će vam priča pružiti lekciju izazovnih poteškoća i model uspjeha uprkos poteškoćama i preprekama. To je priča o djetetu vaših godina koje odrasta u legendu, nakon što se tokom života suočilo s nezamislivom patnjom. Međutim, nikada nije odustalo već se suočilo s teškim izazovima i okolnostima kako bi izgradio prosperitetnu budućnost za sebe, svoju porodicu, zemlju i narod. Postao je istaknuti arapski lik koji služi kao primjer genija, kreativnosti, vođstva i uspjeha, gradeći svoje ime kao ključno u intelektualnoj, društvenoj i humanitarnoj areni.

Dopustite mi da vam ispričam priču o Talalu ... da naučite kako od patnje dopostignete slavu!

Areej Younes

PRONALAZAK BLAGA

“Cvijet koji prati sunce to čini i u oblačnim danima”

Robert Leighton

“Talal ... Talal ... Talal”, doizvao me je otac. “Ovdje sam”, odgovorio sam dok sam se penjao na drvo narandže. “Šta radiš na vrhu stabla?” zabrinuto je upitao. “Želim ubrati onu narandžu”, rekao sam veselo, pokazujući na daleku voćku okrenutu prema suncu koje je blistalo svojom ukusnom bojom.

“Dođi oprezno”, rekao je. Ubrao sam je, stavio u džep i spustio se kako mi je rečeno. Sletio sam u njegove snažne ruke. Otac je tada čučnuo i nježno svoje ruke stavio na moja ramena. Lica su nam bila bliska kad je ljubaznim tonom rekao: “Majka se brinula za tebe.” Gledao sam pravo u njegove svjetlucave oči prije nego što je ustao, uzimajući uobičajeno vojno držanje i zapovijedanje, “Uđi unutra.”

Pažljivo je držao presavijeni komad papira. Bio sam znatiželjan, pa sam pitao: “Oče, šta je ovaj papir?”

Nasmiješio se i rekao dok je otvarao novine: “Pokazat ću tiga jer volim što uvijek želiš znati”, zatim mi je papir stavio u ruku.

Preklopljen pažljivo, to nije bio običan papir. Otvorio sam ga i zagledao se u napisano usred tišine koja je zavladała okolinom. Moje ime bilo je tamo: Talal Tevfik Abu-Ghazaleh, a pored mjesta i datuma rođenja: Jaffa, 22. aprila 1938. Bilo je i crteža dugačkih i zakrivljenih linija.

Nisam razumio, pa sam oca upitao: “Je li ovo karta nekog blaga?”

Nasmiješio se i samopouzvano rekao: “Da, tako je, na ovaj ili onaj način.”

Zamolio sam ga da objasni šta je mislio pod tim; njegov je pogled prešao horizont prije nego što je dubokim glasom rekao: „Ovo je naziv zemljišne parcele; registrovao sam je na tvoje ime kad si imao četiri godine, prije šest godina.”

Obuzet iznenađenjem, prisjetio sam se: „Sjećam se toga; pokazao si mi to prije, ali tada nisam znao čitati.”

Smiješeći se, rekao je: “Ti si tako pametan i ponosan sam na tebe, Talal”, a zatim je dodao s blistavom srećom u očima: “Napravio sam ti primjerak koji trebaš zadržati; ti si čovjek od danas, sine.”

Riječi mog oca ispunile su me samopouzdanjem i shvatio sam šta je mislio: I zemlja je blago, najdragocjenije blago ikad.

“Kasnimo, tvoja će majka biti ljuta na nas”, našalio se.

Rekao sam pokazujući na moj džep, „Dat ću joj ovu narandžu kao dar, ona će biti srećna i zaboravit će ljutnju.“

Njegov osmijeh je zablistao voćnjakom.

Išao sam pored njega ponosno ga držeći za ruku, a u drugoj sam ruci držao svoje blago.

JAFFA, ZVIJEZDA BLISTAVA

“Nisu te ubili u mom srcu; Želim da preoblikuješ moju spontanost, ti daleki stvore”

Mahmoud Darwish

Ljeto mi je bilo najdraže godišnje doba, kad je mjesec obasjavao nebo i hiljade dalekih zvijezda. Najviše smo uživali u večeri koje bi provodili na krovu.

Volim prizor zvijezda i meteora koji tiho plove nebom, nakratko svjetlucajući prije nego što se njihov plamen ugasi. Otac mi je uvijek govorio kad bi me vidio kako zamišljeno zurim u nebo: “Podsjećáš me na djetinjstvo, Talal.” A moja mati dodaje nježnim glasom, punim ljubavi: “Talalče će biti poput tebe kad odraste.”

Moj otac bi joj nježno odgovarao: “Adiba, tvoj sin će odrasti u čovjeka sa prefinjenim manirama u svom poslu i životu.”

Ona bi se nježno smiješila kad bi čula njegove ljubazne riječi. Kada bi utihnuli, ja bih znatiželjno upitao, “Jesi li stalno volio nebo, oče?” on bi potvrdnim tonom rekao: “Da, i dalje ga volim. Nebo je moja inspiracija.”

Moja mati ponosno komentariše: „Za tvog oca, nebo je uvijek bilo granica. Bio je poznat kao pametan trgovac i plemenita osoba u svim svojim poslovnim transakcijama. Zbog toga ima tako dobru reputaciju.”

Dirnut komplimentom, otac bi zašutio, a ja bih ga ponosno zagrlio i poljubio.

U njegovom radu vidio sam neusporedivo strpljenje, snagu i ozbiljnost, a u njegovim očima neograničenu usrdnost, toplinu i ljubav.

Kad su se naše večeri završavale, volio sam spavati na krovu okrenut prema nebu, a odabrao bih zvijezdu iz snova i krio je u srcu prije nego bih zaspao.

Otac nas je probudio uzvikujući tursku frazu „kak hemşeri“, što znači: „Probudite se, vojnici“, i nije bilo načina da se žalimo ili ga uvjerimo da je prerano, jer je vjerovao da Bog daje nafaku Svojim robovima rano jutro (tako da moraš biti tada budan da bi dobio svoj udio).

Naš život je tekao ugodno sve do te večeri.

Bili smo na krovu kao i obično kad smo odjednom čuli pozive koji traže da svi napuste svoje kuće, „radi naše sigurnosti“ jer su vojne operacije bile blizu. Pojurili smo van i otkrili da je u pitanju trik cionističkog neprijatelja kako bi evakuisali Palestince iz kuća i protjerati ih sa njihove zemlje. Moja majka je naše dragocjene stvari držala u platnenoj vrećici, dok je moj otac uzimao važne papire, bilježnice i nešto lakog alata. A ja sam uzeo svoje blago: papir o vlasništvu nad zemljištem, tapiju koju mi je ostavio otac.

Bili smo prisiljeni na odlazak; svaki smisao sreće smo ostavili iza sebe i nismo imali ništa drugo do tugu jer smo napuštali Jaffu, grad u kojem je vladao miris narandže i prizor zelenog krajolika i vedrog neba koji su hranili naše duše.

Jaffa je postala udaljena poput zvijezda od nas, ali ostala nam je jednako blizu kao i naše srce.

S gomilom ljudi ukrkali smo se na teretni brod. Nervozno sam pitao oca: “Kuda idemo? Zar ovo nije teretni brod? Kako će nositi ljude?” Odgovorio je tužnim tonom, držeći me za ruku čvršće nego ikad prije: “Ne brini, sine moj, odvešće nas negdje.”

Pogledao sam majku koja me je također pokušavala utješiti: “Ne boj se, Talalče, s tobom smo.”

Ukrcao sam se na brod s gomilom i posljednji put pogledao Jaffu. Majka mi je obrisala suze i rekla: “Ne budi tužan, mi ćemo se vratiti.” Riječi moje majke uvijek su imale umirujuće dejstvo na mene, ali toga dana me nije mogla uvjeriti. Duboko u meni neki glas mi je govorio da ponovni susret s Jaffom neće biti uskoro.

DOLAZAK U GAZIJU (AL-GHAZIEH)

“Smjer kojim čovjek krene u obrazovanje određuje njegovu budućnost u životu.”

Platón

Brod je stigao u Liban. Umornom sam se rukom uhvatio za majčinu ruku i u meni se razvio osjećaj da ulazimo u novu fazu koja je zahtijevala mnogo strpljenja.

Preseljeni smo u selo Gazija u južnom Libanu gdje nas je dočekaao hadžija Rida Halifa, koji je bio seoski starješina, ili muhtar, inače prijatelj moga oca s kojim je ranije poslovao. Muhtar nije htio da nas pusti da živimo u šatorima postavljenim za palestinske izbjeglice pa nas je umjesto toga ugostio u njegovoj kući.

Hadžija Rida bio je primjer velikodušnosti i vrlina. Svaki put kad bih išao u seosku prodavnicu, prodavačica se prema meni ophodila ljubazno i govorila: “Hadži-Rida nas je zamolio da se lijepo ophodimo s vama i vašom familijom.”

Do tada zapravo nisam shvatao smisao riječi “izbjeglica”, jer su moji roditelji stalno govorili da ćemo se vratiti u Jaffu, ali kako su dani prolazili, povratak je postao daleki san, a azil je postao stvarnost koju smo morali prvo prihvatiti da bismo je mogli promijeniti.

Život se drastično promijenio, a pogledi na sreću i zadovoljstvo na licima mojih roditelja postupno su izbljedjeli, tako da sam bio odlučan da u njih vratim bljesak nade i radosti uspjeha.

Jednog dana ...

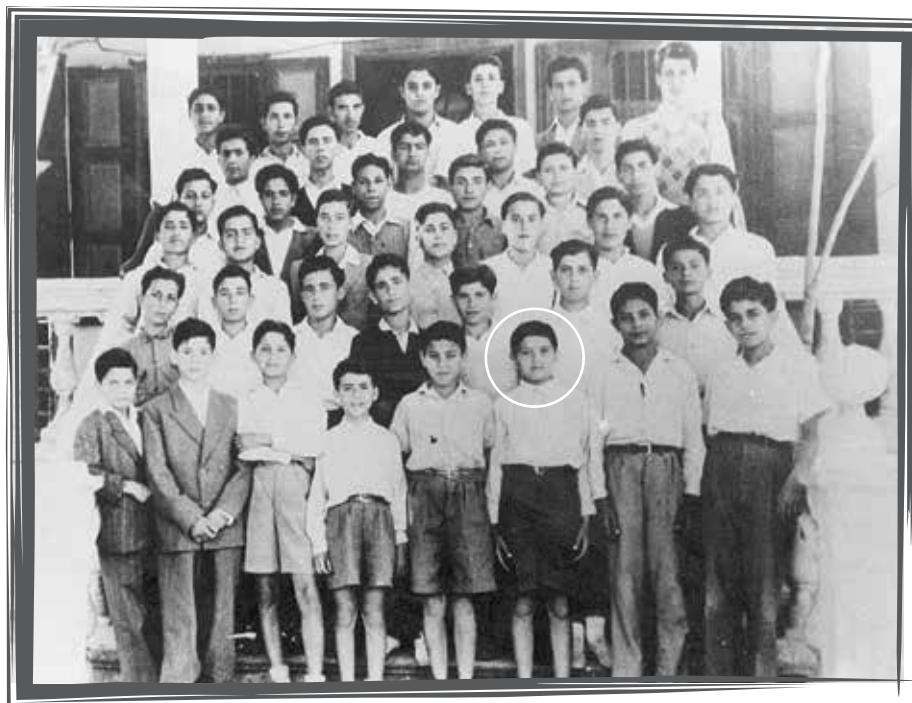
Sjeo sam kraj majke, dok je ona čistila sjemenke leće i rekao: “Mama, znam da si tužna”. Odgovorila je s dubokom tugom, “Svi smo tužni, Talalče, gubitkom domovine gubimo najdragocjenije što imamo.”

Pitao sam je pokušavajući je utješiti: „Šta mogu učiniti za tebe i oca? Kako mogu vratiti svoju zemlju i prava? Kako se mogu suprotstaviti svom neprijatelju? Kako mogu vratiti osmijeh na tvoje lice i radost zbog uspjeha?”

Spustila je posudu, čvrsto me uhvatila, pogledala me u oči i rekla: “Obrazovanje je najbolji put da nastaviš kako bi izgradio svoju budućnost i služio svojoj naciji.”

Njezine riječi su imale veliki uticaj na mene pa sam joj obećao: “Naravno, svoj ću život posvetiti traženju znanja”.

Zapravo sam sebi obećavao više nego njoj.

MOJA PRVA ŠKOLA

“Ne možeš davati bez ljubavi i ne možeš voljeti bez oprost.”

Ibrahim Elfky

Od tog trenutka posvetio sam se učenju i upisao u “Protestantsku američku školu” u Sidonu.

Škola je bila dosta udaljena od Gazije, pa sam morao pješaćiti do i od nje pod različitim okolnostima i vremenskim prilikama.

Svaki put kad bih postigao visoke rezultate u školi, pažljivo bih čuvao papir kako bih ga pokazao svojim roditeljima. Jednostavno sam volio vidjeti bljesak radosti kako sija iz njihovih očiju. I uživao sam kad bi moj otac posjećivao školu a učitelji mu počeli hvaliti moje uzorno vladanje, oštar um i ljubav prema znanju. Takav sam bio zato što sam vjerovao da sve što radim predstavlja moju porodicu i približava me više Jaffi i Palestini, što mi je uvijek bilo u srcu i na pameti.

Put nije bio lagan, jer je finansijsko stanje moje familije bilo skromno, pa sam prihvatio i ono malo što su mogli priuštiti bez ikakvih pritužbi zbog kojih bi se osjećali tužno što nisu učinili dovoljno, ili bi povrijedile ponos moga oca, pogotovo jer je bio biznismen mnogo prije egzodusa i uvijek je izlazio u susret mojim potrebama.

Rano sam shvatio važnost sticanja ljubavi i poštovanja mojih roditelja i povjerenja svih oko mene. Imao sam samopouzdanje uprkos tome što sam posjedovao malo kad bih uporedio sa onim što su imali moji školski drugovi. Na primjer, jedne zime je moja mati

sašila vuneni kaput od pokrivača koji su se koristili kao deke. Nosio sam ga s ponosom, prije nego sa sramom, a jednog zimskog dana prije nego što sam izašao iz kuće dok sam ga oblačio, otac me je uhvatio za rame i rekao: „Talal, vidim budućnost u tvojim očima; izrast ćeš u mudrog vođu i važnog čovjeka. Znaš li zašto?”

Šutio sam i gledao ga, pa mi je odgovorio: “Zato što si sin Palestine koja je oduvijek rađala sjajne ljude.”

Stalno sam ponavljao njegove riječi dok sam pješačio do škole. U jednoj ruci držao sam sendvič sa sirom koji mi je pripremala majka kako bi me hranila tokom napornog rada, a u drugoj ruci sam držao knjige koje su mi pomogle da ostvarim svoj san o uspjehu.

Jednog kišnog dana sjećam se dolaska u razred natopljen vodom koja je kapala s mene. Moji su se kolege smijali prizoru, ali ja sam se nasmiješio umjesto da sam postao tužan, a tada je moj drug Muhammed ustao i rekao im: “Ne smijte mu se, on pješači više od dva sata da bi došao do ovdje. Ako vi možete da izdržite ono što on podnosi, onda mu se možete rugati, u protivnom bolje vam je da mu pokažite poštovanje i ušutite.”

Đaci su začutili, a onda su se svi digli na noge i zapljeskali. Na odmoru sam zahvalio Muhammedu na njegovom stavu kojim je pokazao istinsko bratstvo i prijateljstvo. Dok smo jeli rekao je: “Ono što sam rekao nije bilo ništa, ali ono što ti radiš je izvanredno.”

Naučio sam s Muhammedom i od njega da je život sladak samo kad dijeliš hranu, igru i prijateljstvo. Kao musliman u kršćanskoj školi, naučio sam važnost međusobne ljubavi bez obzira na vjeru, jer je religija u osnovi– ljubav.

SREDNJA ŠKOLA

“Dobro će skratiti daljinu”

Brazilska izreka

Nakon što sam završio osnovnu školu, imao sam san da se upišem u islamsku srednju školu Al-Makasid, ali školarina je bila visoka a ja bez imalo novca.

Jedne od naših mirnih večeri, majci sam ipričao svoj san. Bio sam svjestan da moja porodica nema novaca, ali sam trebao nekoga da mi pruži odlučnost i plamen sna održi budnim u meni ... Gledao sam majčine usnule oči dok je razmišljala, pokušavajući da iznađe rješenje i osigura novac, što je u to vrijeme bila velika dilema.

Ne mogu zaboraviti tugu i nemoć koji su joj zamaglili lice. Prišao sam joj i optimistički rekao: „Samo se moli za mene“, i obrisao suze koje su joj tekle s očiju. Podigla je ruke i molila se za mene: „Neka ti Bog da sreću, Talal, neka te izvede na Pravi put i tvoje korake učvrsti na putu uspjeha i sreće“.

Te večeri nisam zatvorio oči, niti moji roditelji. Čuo sam njihove dove za mene. Otac je majci rekao: “Moli se za njega, Adiba.” “I ti to radi, Tevfik.”

Ujutro, dok sam se sa roditeljima pozdravljao krećući u školu, otac me je uhvatio za ruku i čvrstim tonom rekao: “Talal, ko vjeruje u ono čemu teži, ništa ga ne može zaustaviti.”

Na putu do škole zamišljao sam svaki mogući dijalog s direktorom el-Makasida, Muhammedom Salamom, i razmišljao sam kako da ga nagovorim da me upiše u školu uprkos mojoj teškoj finansijskoj situaciji. Ušao sam u njegov ured, dobro spreman.

Duboko sam udahnuo prije nego što sam pokucao na njegova vrata; pozvao me unutra i ja sam ušao i mirno sjedio. “Samo naprijed sine i pričaj”, rekao je, “Htio si da se sretnoš sa mnom zbog nečega važnog, šta je to?”

Rekao sam samouvjeren: “Želim da se upišem ovu školu, ali nemam novca.” Naslonio se na svoj stol i upitao: “Svjestan si pravila, zar ne?”

Prišao sam mu i ozbiljnim tonom rekao: „Došao sam da dobijem besplatnu stipendiju a zauzvrat ću vrijedno raditi i dostići rang najboljih akademskih dostignuća. Ako uspijem, ostajem u školi, a ako ne uspijem, platit ću vam na rate.”

Direktor se naslonio i gledao me pravo, s čuđenjem. “Jesi li spreman na ovaj izazov?”

Odgovorio sam s pouzdanjem vjernika: “Jesam, ako Bog da!”

Stisnuli smo ruke i dok sam odlazio rekao mi je: “Dobrodošao u tvoju školu.”

Bio sam presrećan, zamišljajući radost svoje porodice kad budu čuli za vijest. Bio je to veliki skok na ljestvici uspjeha a uložio sam mnogo truda da se na nju uspnem.

ISKUSTVO PODUPIRE ZNANJE

“Ako želiš uspjeh u životu, učini upornost svojim odanim prijateljem, neka ti iskustvo bude mudri savjetnik, usvoji upozorenje tvog starijeg brata i nadaj se da je tvoj čuvar genije”

Joseph Addison

Uporno sam studirao kako bih savladao izazove. Nije mi bilo dovoljno da savladam redovnu nastavu već sam naporno radio kako bih naučio napamet Časni Kur'an i učio ga i za to sam dobio vrlo posebnu nagradu.

Kad su se proširile vijesti da sam pobijedio na takmičenju Kur'ana, prijatelji su me okružili da mi čestitaju i gledali su me kao da gledaju sjajnu zvijezdu na nebu. Moje srce bilo je ispunjeno srećom, a moja duša zadovoljstvom.

Primio sam nagradu koja je sadržavala potvrdu o zaslugama i, prvi put u životu, ručni sat. Ne mogu opisati kako sam se lijepo osjećao. Zamišljao sam sebe kako stajem na prvu stepenicu visoke ljestvice.

Osim studiranja, radio sam kako bih pomogao svojoj porodici da osiguram životne potrebstine. Moj prvi posao bio je prodaja sladoleda. Na leđima sam nosio kutiju sladoleda i lutao ulicama glasno govoreći “sladoled na dršci”, sve dok ne bih prodao posljednji komad.

Jednog vrućeg dana baš kad sam prestao da prodajem djeci, ugledao dječaka koji je sjedio u čošku i posmatrao ostale. Nakon što su mladi kupci platili i otišli, zamolio sam ga da pride.

Kad je došao, dao sam mu sladoled, ali on ga je odbio uzeti. Pitao sam ga: “Zar ne voliš sladoled?” Odgovorio je: “Sviđa mi se, ali nemam para.” Osmjehnuo sam se i rekao, dajući mu sladoled, „Ovo kuća časti; smatraj to znakom prijateljstva ako želiš.” Ispružio je ruku i rekao: “Ja sam Halid”, i ja sam se predstavio.

Vidio sam sreću na njegovom malenom licu. Uzeo je sladoled i zahvalio mi se, a svaki put kad me vidio nakon toga, došao je i pomogao mi, pozivajući djecu da dođu da kupuju i oduvijek sam vjerovao da je pomaganje drugima moja dužnost, onoliko koliko mogu,

jer male stvari drugima značepuno. Život me naučio da davanje nema granica, a što više daješ, Bog će te sve više i više čuvati.

Prestao sam prodavati sladolede nakon nekog vremena i tako sam rijeđe viđao Halida, ali naše se prijateljstvo nastavilo. Sjećanja na to prijateljstvo ostala su uz mene kad ga nije bilo moguće vidjeti.

Jedan prijatelj mi je savjetovao da mentalnu energiju i talenat za matematiku koristim kao knjigovođa na pijaci povrća. Ranije bih se probudio u zoru i odlazio na posao da vodim registraciju prodaje povrća u veleprodaji, da bih sve to završio do 7 ujutro, sa dovoljno vremena da odem kući da se presvučem i krenem u školu.

Ujutro su me pratile majčine dove: “Neka te Bog da uspjeha, Talalče.” Poljubio bih joj čelo i ruku i otišao.

Dok bih bio u školi, prestao bih da razmišljam o radu i posvetio bih svoju energiju znanju i obratio pažnju na sve što sam čuo ili vidio ili na sve što je učitelj rekao ili ukazao. Moj razredni Muhammed jednom se sa mnom našalio: „Ti si poput radara; ništa ti ne može izmaknuti”. Odgovorio sam mu zadirkujući ga, “Vi ste takođe radar, ali znate li razliku između nas?” “Šta je?” , pitao je. Rekao sam, “Vi ste radar koji ne radi.”

Tjerao bi me po školskom dvorištu i oboje bi se smijali u toj smiješnoj jurnjavi.

Moj se dan nije završio kao dani mojih školskih drugova, jer po povratku iz škole, predavao sam učenicima engleski jezik i Shakespeareovu književnost, što mi je omogućilo da poboljšam svoje prevodilačke vještine i tumačenje engleskog teksta na arapski jezik.

Glavni posao koji sam imao bio je u prodavnici muzičkih ploča. Tokom tog vremena, upoznao sam se sa svijetom muzike, tajanstvenim kao i zadivljujućim. Zaljubio sam se u klasičnu muziku, putujući Beethovenovim djelima kako bih sanjao prekrasna carstva, dok je Mozartova muzika nježno prodirala u moj um i dušu ... U početku sam slušao muziku kako bih uvjerio kupce da kupe ploču, ali s vremenom sam razvio strast prema muzici koja je postala sastavni dio mog života.

No, taj posao nije dugo trajao, jer je vlasnik odlučio da prekine moj angažman i dovede sina na moje mjesto, kako je tvrdio. Vjerujem da je samo želio da uštedi ono malo novca koji mi je plaćao. Osjećao sam se slomljeno jer tih nekoliko novčića puno značilo i meni i mojoj porodici. Osim toga, volio sam muziku i želio sam nastaviti na ovom polju, a da ne spominjem da nisam imao dovoljno novca da kupim ili čak unajmim ploču.

Spakovao sam svoje stvari i otišao. Svakim korakom dalje od trgovine bio sam dalje od očaja i odlučniji da pronađem drugi posao koji će mi pomoći da nastavim svoj put.

Poslovi koje sam obavljao u toj fazi svog života, koliko god bili različiti i iscrpljujući, nisu me namučili, već su me opskrbili iskustvom kako bih nastavio svoj put i svoje patnje pretvorio u blagoslov.

LJUBAVNA VREĆICA

“Bog odabira za nas ono što je u našem najboljem interesu”

Završio sam srednju školu s odličnim uspjehom i bio odlučan da me izazov koji sam upravo svladao mora odvesti u veći, pa sam počeo slati prijave na nekoliko univerziteta. Dok sam sa strpljenjem čekao da nastavim putovanje, primio sam pismo Američkog univerziteta u Bejrutu u kojem mi potvrđuju da sam dobio punu stipendiju koja pokriva troškove mog studija, smještaja, knjiga, pa čak i obroka.

Primio sam to kao nagradu za svoje akademsko postignuće, jer sam se na glavnom ispitu srednjih škola u Libanu plasirao na prvo mjesto ... Od srca sam zahvalio Bogu ... Naučio sam da zahvalnost ovjekovječuje blagoslove i donosi obilne nagrade od Boga.

Pripremio sam se za polaganje prijemnog ispita, i uspio. To mi je pomoglo da skratim trajanje studija. Bio sam zbunjen na početku i nisam znao šta da studiram, morao sam odabrati jednu od dvije mogućnosti; engleski jezik na Fakultetu za umjetnost ili trgovinui poslovnu administraciju. Isprva sam se odlučio upisati na Umjetnički fakultet da bih studirao engleski jezik, ali možda nešto želimo ali Bog nam odabere nešto drugo.

Kad sam otišao da upišem smjer koji sam odabrao, bio je u potpunosti popunjen, a jedina preostala opcija bila je poslovna administracija. Bio sam zbunjen i osjećao sam se nesposobnim da donesem odluku, pa sam nazvao svog prijatelja Gandija jer sam uvijek vjerovao u njegovu procjenu.

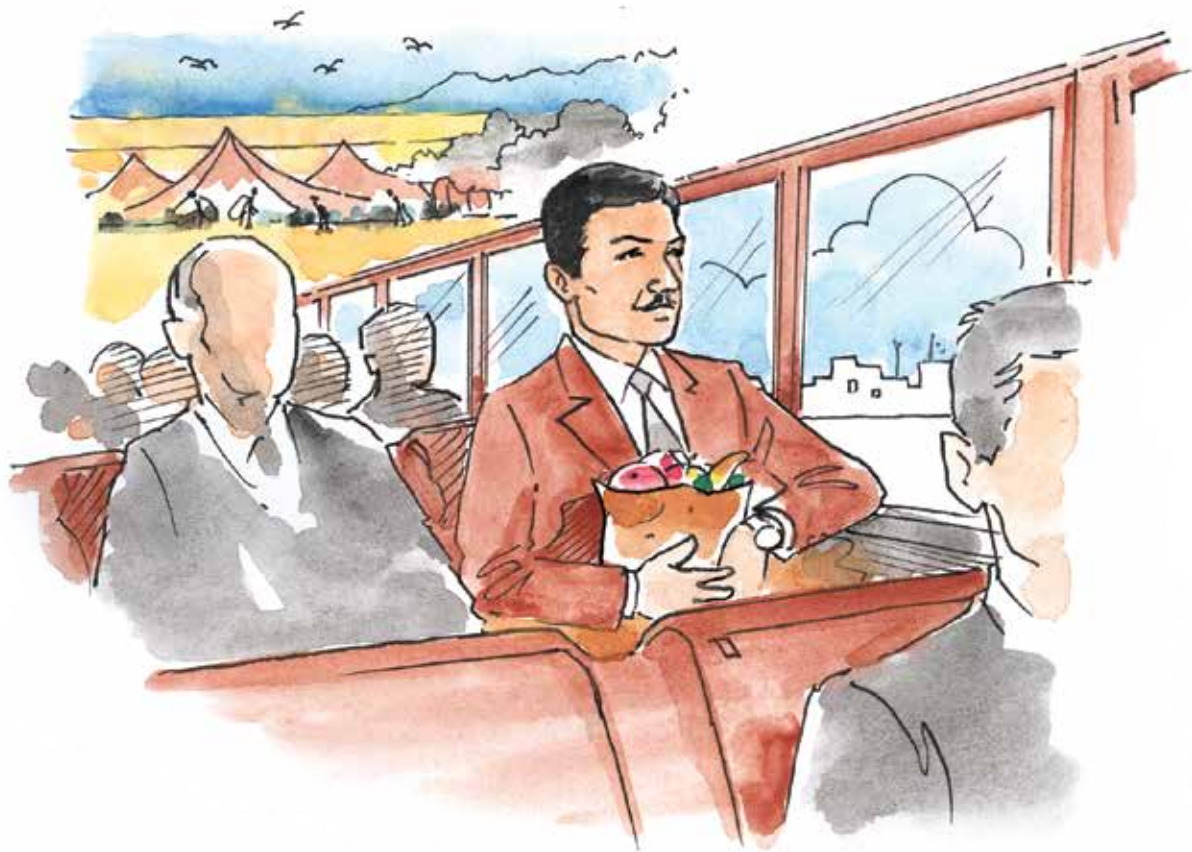
Gandi me podržao riječima koje su mi uvijek bile utjeha: “Imaš ogroman potencijal. Idi na Trgovinski fakultet i siguran sam da ćeš se tamo izvrsno snaći.”

Kad me Gandi pokušavao uvjeriti da studiram poslovnu administraciju, prisjetio sam se dove svog oca, koji je molio Boga da odabere za mene ono najbolje. Nakon završetka procedure rekao sam sebi: “Bog bira za nas ono što je u našem najboljem interesu.”

Univerzitet je bio novo razdoblje. Tamo sam vodio aktivan život i uložio svoje vrijeme i energiju da se istaknem u svakom zadatku koji mi je dodijeljen.

Voljena Palestina mi je padala na pamet. Stoga, kada je Visoko vijeće za umjetnost i književnost objavilo natječaj za kratku priču, prijavio sam se i napisao priču pod nazivom

„Užasni odjek“, u kojoj sam prikazao tragediju Palestine. Radilo se o dijalogu oca i sina; otac je bio uvjeren da je Palestina izgubljena i da su ljudi iz nje zauvijek prognani, dok je sin vjerovao da je „Izrael“ privremena situacija koja će biti isprana morskim valovima. Priča je osvojila prvo mjesto a ja sam dobio nagradu od 500 egipatskih funti, što je za mene bila velika svota novca. Pored toga dobio sam Diplomu za najbolju priču.

Uzeo sam novac i Diplomom i otišao kući, sav radostan zbog postignutog uspjeha, sa srcem punim čežnje za svojom porodicom. Želio sam da voz krene brže, da što prije vidim sreću u očima svoga oca, majke, braće i sestara, malu sreću koja će obrisati boli i patnje nagomilanih prethodnih godina.

Po običaju, svakodnevno sam u vrećici skupljao voće koje su mi nudili tokom obroka, a krajem sedmice vrećica je bila puna različitih vrsta voća. Moja je familija znala da štedim hranu da bih ih podijelio nakon sedmice pune truda, napornog rada i učenja. Majka mi je, dok mi je brisala lice toplim dlanom, govorila: “Dragi moj Talalče, toliko naporno radiš svaki dan i voće ti je potrebno više nego nama.”

Otac je komentarisao: “Tvoj sin je pravi čovjek, Adiba. Viteštvo svakim danom postaje sve veće u njemu.”

Bio sam srećan što dijelim voće sa svojom familijom. Taj običan dar stvorio je oblak sreće oko mene, ni za što drugo, osim što su u njemu okusili dubinu moje ljubavi prema njima.

MOJE DRUGO BLAGO

“Spojene ruke grade nacije; spojena srca ublažavaju tegobe”

Škotska poslovice

Moje diplomiranje na univerzitetu bio je dan žetve u svakom smislu te riječi. Požnjeo sam plodove napornog rada, neumoljivih napora, dugih noći učenja, odvojenosti od porodice. Noć prije nisam mogao zaspati, uzbuđen što se moj san konačno ostvario.

Moji prijatelji okupili su se oko mene tokom zabave kako bismo proslavili završetak života na fakultetu koji smo dijelili s ljubavlju i skladom. Neko se sa mnom našalio: “Gdje želiš čuvati svoju diplomu, Talal?”

Drugi se nasmijao i rekao: “Nakon svih tih napora, mislim da će je Talal staviti u sef i tamo zatvoriti.”

Nasmiješio sam se i veselo rekao: “Naravno da ne.”

Pitao je: “Šta ćeš učiniti s njom?”

Pošao sam daleko u svojoj mašti prije nego što sam rekao blagim tonom: “Počet ću da tražim posao.”

Svi su veselo rekli: “Ovo je Talal, upornost je njegov moto.”

Dok sam držao diplomu, osjetio sam da sam zaradio svoje drugo blago; prvo blago bio je posjedovni list zemljišta koje mi je dao otac kad sam bio dijete.

Neprestano sam gledao diplomu. Duboko sam vjerovao da će se moj arapski narod ponovo uzdići da vodi svijet i shvatio da taj san neće biti ostvaren bez znanja, kao što mi je majka uvijek govorila.

Prijavio sam se za različite poslove u nekoliko firmi, ali nisam bio primljen jer sam tek diplomirao. Nisam odustao niti se žalio već nastavio da tražim dobru priliku.

Nisam bio razočaran, smatrao sam da je odbijanje zapravo prihvatanje kao što me odgovori firmi nisu uznemirili jer su mi dali motivaciju i nadu da se i dalje prijavljujem na konkurse.

Vraćao sam se iz prodavnice kad me porodica dočekala i radosno pozdravila.

Otac je rekao: “Čestitam mom sinu.” Mama me poljubila i rekla: “Talalče, nisam li ti rekla da je poslije crnih oblaka vrijeme vedro?” Nisam razumio, pogledao sam njih i lica svoje braće tražeći odgovor, prije nego što je moj otac konačno rekao: “Kuvajtska kompanija te angažovala.”

To je zaista bila srećna vijest i počeo sam se pakovati. Vjerovao sam Bogu i molio se da On odabere ono što je za mene najbolje.

Bio sam tužan kad sam se opraštao od porodice. Rukovao sam se s ocem, koji je s bolom rekao: “Mi Palestinci smo predodređeni da iskusimo bol zbog udaljenosti od voljenih ljudi.” Njegove riječi su me zaboljele. Poljubio sam mu ruke i majčinu glavu prije odlaska u Kuvajt, praćen njenim dovama, koje su mi pomogle da podnesem novo progonstvo. “Neka te Bog čuva dragi i neka ti omogući lagan život.”

Tokom rada u kompaniji želio sam biti najbolji predstavnik svoje zemlje. Takođe sam morao trpjeti teškoće na radu i visoke temperature na koje nisam bio naviknut. Osim toga, nisam imao dovoljno novca za kupovinu klima uređaja, pa sam odlučio da vrijeme nakon posla iskoristim i ostanem u uredu još nekoliko sati kako bih uzgred završavao zadatke za kompaniju i uštedio troškove klimatizacije.

Proveo sam nekoliko godina u kompaniji a kad sam je napustio i spakovao svoje stvari, iznenadio sam se da su neki zaposleni takođe spakovali svoje stvari i odlučili da odu sa mnom. Pokušao sam da razgovaram s njima da odustanu od napuštanja posla, jer nisam imao gdje da radim i nisam imao novca da im isplaćujem plate, ali oni su insistirali. “Vjerujemo u tvoje sposobnosti i ideje i znamo da ćeš uspjeti.”

Ponosno i zahvalno sam reagovao na njihovu podršku: “Hoćete reći da ćemo MI uspjeti.”

Pružio sam im ruku i udružili smo se. Da ... spojene ruke se ne mogu razdvojiti.

POČETAK USPJEHA

“Oni koji su marljivi postići će svoje ciljeve, a oni koji siju će požnjeti”

Arapska poslovice

Rad smo započeli kao tim. Pretvorio sam svoj mali automobil u mobilni ured i potražio pomoć od prijatelja i rodbine poput gospodina Abdulaziza al-Šahšira, koji su mi dali jednu od soba njegove kancelarije da radim, dok mi je gospođa Mary Hayek dala njezin nakit da uložim u moj projekat. Podršku sam dobio od puno prijatelja koji su sa mnom radili bez plate.

Moji prijatelji su prebacili odgovornost na mene i bio sam odlučan da ih ne razočaram. Naša kompanija je nizala uspjeh za uspjehom što je njeno ime podiglo visoko na trgovinskom, intelektualnom i socijalnom polju.

Život me naučio da je ono što danas radimo uvod u ono što trebamo raditi sutra i da uvijek težimo ka većim dostignućima.

Naučio sam vjerovati u svoju stvar i pridržavati se ljubavi prema svojoj zemlji i da se odbrana nacionalnog identiteta, napredovanje nacije, obnavljanje naših prava i nadmašivanje neprijatelja ne mogu postići samo oružjem, već i obrazovanjem, intelektualnom nadmoći i kulturom.

Okusio sam gorka vremena. Izgubio sam svoju državu, stabilnost i udobnost. Ostajao sam budan po cijelu noć dok su drugi spavali i radio dok su se drugi odmarali. I Božja je volja bila da izgubim roditelje koji su preminuli moleći se za mene i tražeći od Boga da

mi podari uspjeh i izvrsnost. Sve te krize nisu me frustrirale niti su poljuljale moju volju i odlučnost; naprotiv, ojačali su me i pojačali moju budnost i želju da uspijem i ostvarim pravo da se vratim u dom svog djetinjstva u Jaffi.

Naš dom i dalje stoji u središtu Jaffe kao svjedok katastrofe (Al-Nakba), a na vratima je ugravirano ime mog oca “Tevfik Abu Gazale”. Ključ je i dalje kod moje porodice. Mati ga je držala na prsima kraj srca a potom ga, kad je bila na samrtnoj postelji, predala starijoj sestri. Sada je ključ u posjedu moje mlađe sestre.

JORDAN, MOJA KAPIJA U SVIJET

*“Istinski Jordan, ne prihvata neuspjeh, već prkosi i prevladava nemoguće”
“Dobro građanstvo i istinska pripadnost mjeri se onim što dajemo našoj zemlji, a ne onim
što iz nje uzimamo.”*

Njegovo Veličanstvo kralj Abdullah II Ibn Al-Hussien

Jordan je moje odredište, to sam odlučio dok sam se 1960. pripremao za povratak u zemlju koja me počastila državljanstvom na koje sam ponosan.

Bio sam prisiljen da napustim Kuvajt, ostavljajući porodicu, prijatelje i zemlju koja me prigrllila u mladosti.

Odlučivši se, rekao sam sebi: „Krećem prema novom iskustvu i ne bojim se neuspjeha. Život se, na kraju, sažima u tri situacije: stvari koje se mogu učiniti; stvari koje se ne mogu učiniti i stvari koje se moraju učiniti. “ Vjerujem u riječi mudrosti koje govore: “Čovjeku bi trebalo posaditi stopala u njegovoj zemlji, ali njegove oči treba da istraže svijet.”

Stigao sam u svoj voljeni Jordan, koji me primio raširenih ruku i iz njegova toplog zagrljaja uputio sam se na četiri kraja svijeta.

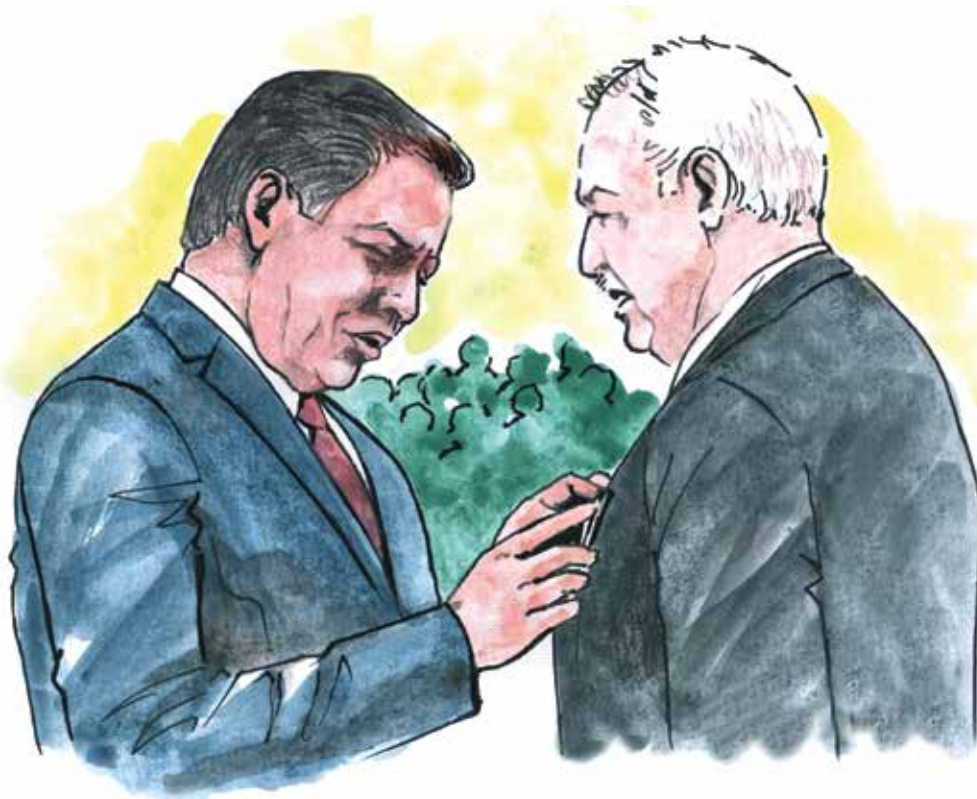
Bilo koji razgovor o Jordanu povezan je s Njegovim Veličanstvom kraljem Abdullahom II Ibn Al-Huseinom, koji me i dalje zadivljuje velikom susretljivošću i prefinjenim manirom u odnosima s drugima. Te su mu osobine zaslužile poštovanje svih.

Ponosan sam što pripadam Jordanu, gdje sam postigao svaki uspjeh. Naučio sam kako da njega i ljude u njemu volim od Njegovog Veličanstva pokojnog kralja Al-Husseina bin

Talala i od Njegovog Veličanstva kralja Abdulaha II Ibn Al-Huseina koji me je počastio Redom nezvisnosti prve klase na 70. godišnjicu Dana nezavisnosti. Volio bih, recite Njegovom Veličanstvu ono što sam mu rekao kad mi je dao orden:

Vaše Veličanstvo kralju Abdullah II Ibn Al-Hussein,

„Došao sam u Jordan kao izbjeglica koja je odlučila pretvoriti palestinsku patnju u blagoslov i odlučila donijeti blagoslov jordanskog državljanstva u misiju služenja cjelokupnoj zajednici. Dali ste mi drugu domovinu na koju sam ponosan i naučili ste me kako voljeti svoj narod ... Hvala vam.

Svaki put kada gledam okupiranu Palestinu s mog balkona u Amanu, kažem: “Volim te Ammane i čeznem da te vidim, Palestino.”

ZANESENOST PREMA ARAPIMA

“Identitet se ne može podijeliti; ne može se podijeliti na polovine, trećine ili odvojene zone”

Amin Maalouf

Bilo je kasno kad me prijatelj nazvao. Pitao se: “Još uvijek radiš do sada?” Odgovorio sam: „Uspjeh ne dolazi na zlatnom tanjiru; treba mu trud i naporan rad.”

Rekao je, ohrabrujući me: “Uspjećeš moj prijatelju, na to imaš pravo i imaš snažnu volju za tim.”

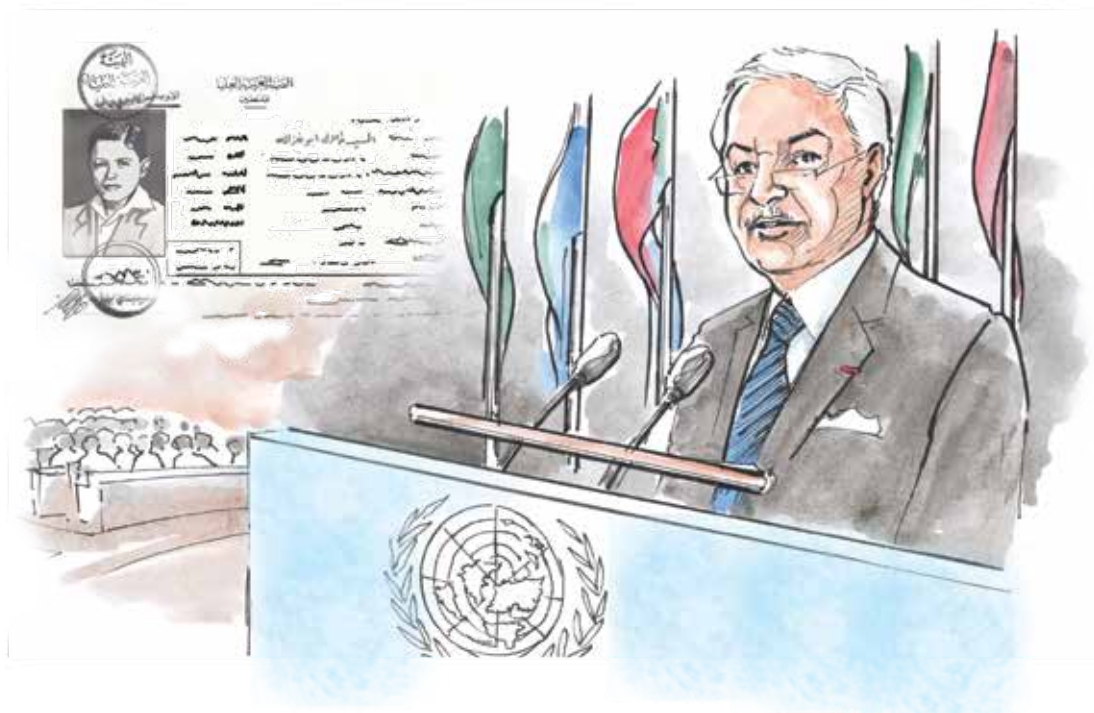
Nastavio sam da radim sa svojim timom danju i noću... iz godine u godinu. Vrijeme je prolazilo i postigao sam ono o čemu sam sanjao još kao dijete: napredovanje Arapa. U tom cilju otvorili smo niz kompanija širom svijeta na ime Talal Abu Ghazaleh Global, a njegov logo je “Trudimo se da ostanemo prvi.”

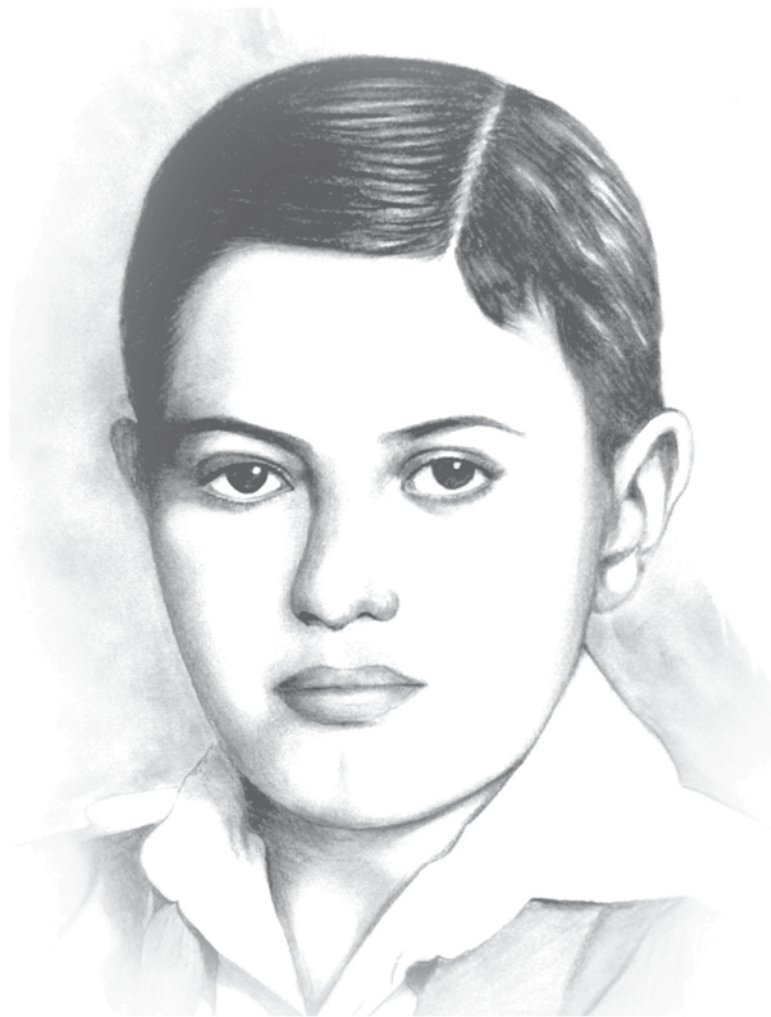
Danas...

Sjećanja talasaju u meni poput rijeke dok gledam stare slike moje porodice. Slika moje majke „Adibe“ kako se sve vrijeme moli za mene, osjećam se ugodno i fino kada čujem njen glas u srcu: „Bog te blagoslovio dragi moj Talalče.“ “Odrastao sam, a još me zoveš Talalče?” Bunim se. Ona toplo odgovara: „Ti si još uvijek Talal, moj ljubljani sine, bez obzira koliko imaš godina.”

Slika mog oca Tefvika koji me drži na rukama, vratila me u naviku branja narandže iz krošnje. Vidio je u tome ponašanje osobe koja ne može biti poražena teškoćama i one koja uvijek dobije ono što želi. Njegove riječi odzvanjaju mi u ušima poput proročanstva: “Bit ćeš veliki čovjek jednog dana Talal.”

A slika Jaffe izaziva čežnju da je ponovo vidim.

Talal Abu-Ghazaleh 1951

PORUKA ...

Vama, budućim vođama,

Bio sam dijete poput svih vas, sanjao sam o tihom i bezbrižnom životu u svojoj domovini, ali moja sudbina je bila da proživim djetinjstvo drugačije od vašeg. Ipak, to me nije porazilo. Naprotiv, to je pojačalo moju odlučnost da uspijem.

Sanjajte i postavljajte svoje ciljeve dok ih ostvarujete. Danas ste djeca, ali izrast ćete u buduće vođe. Bajraci će letjeti visočije s vama sve dok ih držite, a mi ćemo vam pružiti podršku da bi nam vratili slavu.

Držite se čvrsto svojih snova kao i ja. Uprkos mojoj teškoj situaciji i mukama koje sam morao pretrpjeti, bio sam odlučan u ostvarenju ovih snova i učinio sam, Allahovom milošću i molitvama svojih roditelja, i ja sam u tom procesu dobro služio svojoj zemlji inaciji.

Obraćam se ovim pismom vama u nadi da ćete svi vi, ne jedan, već hiljade i nadam se milioni, postići uspjeh koji sam postigao ... i zapamtite da nemoguće možete postići snažnom voljom i povjerenjem u Allaha.

Pružili smo vam vašu sadašnjost ... i čekat ćemo vas da nam date našu budućnost. I neka vaš moto za postizanje uspjeha bude:

Trudimo se da ostanemo prvi i da ćemo uvijek biti prvi.

Vaš prijatelj,

Talal Abu Ghazaleh

O PISCU

Areej Omar Younis

- Rođena je u Hašemitskoj Kraljevini Jordan u Amanu 17. aprila 1987.
- Diplomirala je na Univerzitetu za nauku i tehnologiju u Jordanu s bačelor diplomom iz poljoprivrednog inženjerstva.
- Stekla je magisterij iz kliničke prehrane i dijetetike.
- Radila je na polju štampanih medija za nekoliko jordanskih novina i časopisa.
- Sudjelovala je na nekoliko natječaja za pisanje priča i osvojila glavne nagrade.
- Piše kratke priče za djecu i druge koji su usredotočene na socijalna pitanja i javno mnjenje.

Ima zbirku kratkih priča pod nazivom „Na zalasku sunca“

Prevod,
Džemo Redžematović
Lektura,
Zuvdo Hodžić

Talal Abu-Gazaleh

10 recepata za uspjeh

1. Sreća je odluka: odlučite se da uvijek budete srećni.
2. Optimizam donosi sreću: Uvijek budite optimistični, sreća će vam doći.
3. Budite stalni učenik po svojoj prirodi: nikada ne prestajte da učite.
4. Pozdravite poteškoće i neuspjeh: pretvorite ih u milost i uspjeh.
5. Riječ umirovljenik znači “umrijeti ...”, zato se nikad ne povlačite u mirovinu.
6. Kao što i vaše srce ne prestaje kucati, ni vi se ne zaustavljajte. Radite. Udobnost je štetna.
7. Protivnici vam pomažu da se zaštitite od sebe: volite ih kao što volite one koji vas vole.
8. Tražite izvrsnost i prednost u liderstvu: Oduprite se instinktu da hodate za masama.
9. Cilj vašeg učenja trebao bi biti da postanete izumitelji: da izmišljate, stvarate, inovirate.
10. U školi učimo lekcije i testiramo znanje. Na poslu: polažemo ispite i učimo lekcije.

Talal Abu-Ghazaleh

9 789957 559588 >

9 789957 559601 >

Djeci, mojim drugarima

